

[Glistrup]

når der er kommet store prisstigninger på energien udefra, så skal folketinget med djævlens vold og magt gøre ulykkerne endnu større ved at vælte endnu større prisstigninger ovenpå.

Det er nok noget, der er egnet til at gøre indtryk både rundt omkring i hjemmene og hos de olieministre, der i de selv samme dage sidder og forhandler nede i Genève, og som må overveje, hvor meget man kan bære. Og når den danske regering altså som én blandt mange regeringer skønner: dette her kan let bære disse 20 pct.s yderligere forhøjelser på brændstofferne, ja, så tror jeg nok, at der er de sheiker, der siger: hvorfor skal det så ikke gå i de betrængte kuwaitske og iranske og andre statskasser i stedet for at skulle gå i det rige danske samfunds statskasse, disse yderligere forhøjelser?

Men man vil altså absolut og partout have, at den danske stat skal vælte disse ekstra byrder ud over folk. Det bliver selvfølgelig værst for dem, der bor i ældre huse, og som ikke har haft råd til at foretage isoleringsarbejder, som har lange kørselsdistancer til deres arbejde enten efter arbejdets art, eller fordi de ikke har kunnet skaffe nogen nærmere mulighed, og dér er det altså således, at man siger, at dér skal olieprisstigningerne udløse, at folketinget absolut skal gøre ondt værre.

Men hvad er det så for nogle olieprisstigninger, der angiveligt har fået regeringen til at argumentere på den måde?

Ja, dér er forholdet det, at i 1977 importerede Danmark udenlandsk brændstof for 11½ mia kr. Og bevares, der er store stigninger. Fremskridtspartiet har anslået, at tallet i 1979 bliver 16 mia kr., og det er da en ganske betragtelig stigning. Vi spørger: hvad er så regeringens overslag? Og dér meddeler regeringen, at de regner med knap 14 mia kr. som udgangspunkt for deres forslag.

Hvis det havde været rigtigt, så var med andre ord brændstoffimporten fordyret med ca. 10 pct. om året i perioden 1977-1979, og det er altså regeringens grundlag. Jeg gør opmærksom på, at en af de mange ulykkelige følger af den forjagede udvalgsbehandling er, at der ikke er blevet læst korrektur på udvalgsbetænkningen, så regeringen er citeret i fremskridtsbidraget på side 3 for at angive importen til at være 13,0 mia kr. i 1979. Det skal være 13,9 mia kr. Denne fejl sammen med 7 andre tilsvarende, som er kommet ind

ved renskriften af betænkningsbidraget i den udgave, folketinget har her, er forhåbentlig rettet, når vi får betænkningen i den trykte udgave.

Disse 13,9 mia kr. modsvarer, at der skulle være en 10 pct.s stigning om året. Og det kan selvfølgelig ikke udløse disse panikreaktioner, som regeringen selv kommer med. Der må være en anden forklaring. Og det er jo også ganske åbenbart, at der er en anden forklaring, nemlig det totale glip af beherskelse af landets økonomi, som er det karakteristiske for de partier, der har styret dette land inden for de sidste 15-20 år.

Og man mener altså ved at lave en sådan dramatisk afgiftsforhøjelse som den, man laver nu, at man kan give vore udenlandske kreditorer det indtryk, at vi virkelig selv gør noget for at klare vor situation. At resultatet ikke forslår noget videre, men vil blive, at statsunderskuddet i 1980 kommer til at stige fra en 37-38 mia kr. til en 47-48 mia kr. uanset disse afgifter, ja, det er jo ikke noget, der får de store overskrifter, og derfor regner man med, at man kan øge vor kreditværdighed et bette nøk endnu ved, at finansministeren stadig kan rejse rundt og låne den ene million i timen, eller hvor meget han nu har brug for i de kommende år for overhovedet at holde dette land oppe på mærkerne.

Den eneste baggrund for alle disse byrder, som man nu kaster ud over befolkningen, er, at man skal bluffe vore udenlandske kreditorer med, at vi gør noget for at klare vores situation.

Det, som man selvfølgelig skal gøre, når man har for store udgifter – og det er jo det, der manifesterer sig i underskuddet på de offentlige budgetter – er, at man skal lære at sætte tæring efter næring og sætte alle de mange overflødige statsudgifter ned. Det var dér, man havde haft løsningen, og det ville også have ført til, at arbejdslivets kræfter var blevet overført til den produktive sektor i stedet for at sidde på rådhus og i ministerier og andre steder og faktisk bare gøre Danmarks situation værre og værre.

Det var de løsninger, man skulle have brugt, men det har man hverken mod eller lyst til i de partier, der nu alt for længe har siddet ved magten i Danmark, og derfor kommer benzinformidlere, tobakshandlere og folk med dårlige boliger, folk, der skal